Anul al 58-lea
16 Pagini

EXEMPLARUL { În România 3 lei / În străinătate 6 lei
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G.le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 118 Luni 5 Mai 1941
16 Pagini

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN TARA pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei UNIV.-SPORT 500 lei

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

UN INCEPUT

Inființarea Institutului de credit românesc, care are drept scop de a acorda credite românilor pentru dobândirea și exploatarea fondurilor comerciale și industriale, trebue considerat ca un început, ca un pas înainte pe calea românizării întreprinderilor.

Acordările de credit nu se referă însă decât la bunurile provenite în urma convenției româno-germane din 22 Octombrie 1940 și tratatului româno-bulgar din 7 Septembrie 1940, cum și la posibilitatea finanțării românilor refugiați din teritoriile evacuâte, în vederea întemeeri de noui întreprinderi și achiziționării de fonduri de comerț dela străini.

In ce privește frații români în refugiu în toate direcțiile, nu numai în cele economice, trebue să căutăm cu stăruitoare grije să le dăm posibilitatea să activeze fiecare în profesiunea sa. O preocupare permanentă, care trebue să fie prima datorie a națiunei întregi.

Deosebit de clauzele noului institut de credit, celelalte laturi ale vastei probleme a românizării vieții economice se vor rezolva prin căile normale ale finanțării, fie din creditele obținute prin reescontul Băncii Naționale, fie prin participarea — care trebue încurajată prin toate mijloacele — inițiativei și capitalului particular.

A aștepta ca totul să vie dela stat, a socoti că improvizarea poate să fie posibilă în orice ramură a muncii productive, a crede că evoluția firească a experienții poate fi înlocuită printr'o danie oficială, sunt erori tot atât de mari ca și cele cari au îngăduit ca să ajungem la dramatica situație de azi a elementului autohton în comerț, industrii, meșteșuguri, etc.

Din 60 miliarde lei învestiți în întreprinderi cari au forma de societăți, 48 miliarde sunt ale străinilor, în plus firmele individuale unde proporția repartizării e și mai accentuată în defavoarea românilor.

Gândul că statul singur ar putea proceda la răscumpărarea dintr'odată a acestor bunuri din mâinele străinilor, trebue socotit ca o imposibilitate, de oarece — cum scrie și d. prof. Leon într'un studiu recent — toată emisiunea Băncii Naționale n'ar fi îndestulătoare pentru acest scop.

Fostul ministru al economiei naționale adogă că idealul ar fi ca tot capitalul din țară să fie românesc, dar românizarea trebue făcută treptat, pe nesimțite, canalizând disponibilitățile capitalului mobiliar pentru noui întreprinderi cari să pună în valoare noui bogății.

In ce privește experiența din anul trecut, cu delegarea unor persoane cari să grăbească procesul românizării întreprinderilor, d-sa constată că dela început s'a comis greșala de a se porni lupta contra burgheziei, în totalitatea ei, când de fapt legea fusese făcută tocmai pentru creiarea și întărirea burgheziei românești potrivit crezului naționalismului constructiv.

„Conducătorii de întreprinderi nu pot fi înlocuiți — scrie d-sa — cum ar înlocui cineva un copist dintr'o cancelarie administrativă".

Constatările d-lui prof. Leon sunt cu atât mai interesante, cu cât provin din experiența d-sale făcută cu prilejul aplicări legii comisarilor de românizare, pe care însuși d-sa o numește „nenorocita experiență".

Depinde de noi înșine, de metodele, de oamenii de muncă și de priceperea fiecăruia, ca să realizăm țelul atâtor generații de a reda elementului etnic posibilitatea de propășire și de înstărire, fără să zdruncinăm producția și deci putința de aprovizionare a tuturora și mai ales, fără să compromitem o idee generoasă care formează baza năzuințelor românești.

Politica lui Ion Brătianu
față de Germania

Greutățile cu cari au avut de luptat țările românești după unire și până la 1877, interesele deosebite ale Puterilor mari, cari urmăreau cu atenție toate schimbările și toate veleitățile din acest agitat colț al Europei, au determinat o politică de echilibru, spre a păstra bună voința și amiciția tuturor cancelariilor statelor cari aveau un cuvânt de spus în reglementarea drepturilor țărilor mici.

Când după războiul dela 1877 ni s'a răpit sudul Basarabiei, după ce Ion Brătianu și Parlamentul au votat moțiunea integrității teritoriale, după ce s'a admis principiul revizuirii tratatului de pace dela San-Ștefano și s'a hotărît convocarea congresului dela Berlin, care să soluționeze întreaga chestiune orientală,—nădejdile lui Ion Brătianu s'au îndreptat spre conducătorii Germaniei.

Ideea orientării politicei noastre către Germania a prins rădăcini, dat fiindcă toți românii priveau cu temere panslavismul Rusiei țariste, scos și mai mult în evidență de faptul că ni se răpise Basarabia, după ce marele duce Nicolae scrisese Domnului României: „Am fost tot deauna fericit să recunosc bravura și solidele calități ale armatei Tale. Succesele dela Rahova aparțin în întregime armatelor române".

Din concursul pe care Bismarck l-a dat lui Ion Brătianu, România a înțeles necesitatea de a avea sprijinul Germaniei și prestigiul Regelui Carol I a netezit calea intrării României în Tripla Alianță.

Legitimele năzuinți de unire a tuturor românilor, năzuinți pe care Austro-Ungaria nu înțelegea să le admită, au fost motivele cari au determinat România să ia atitudinea cunoscută în războiul mondial.

Incă dela 1881 Titu Maiorescu a subliniat în „Deutsche Revue" că alipirea României la Puterile Centrale e singura politică rațională și națională pe care ar trebui s'o urmeze țara și pe care de altfel a urmat-o cu desăvârșită lealitate, până în fața problemei întregirii, problemei unirii tuturor celor de acelaș sânge, ideal sacru pe care conducătorii de azi ai Germaniei național socialiste, cari au realizat unirea tuturor germanilor, nu se poate să nu-l înțeleagă și să nu-l aprobe, temă națională care ne îndreptățește să privim cu nădejde reluarea firului tradițional al politicii noastre leale alături de Reichul german.

Turcia mobilizează
20 de contingente de nemusulmani

Istanbul, 2 (Rador). — Corespondentul agenției „Havas" anunță:

Astăzi s'a decretat mobilizarea a 20 de contingente de nemusulmani între 25 și 45 de ani

Măsura lovește numai în greci, israeliți și armeni. Ea se referă mai ales la minoritarii cari au servit în serviciile auxiliare și nu în armata activă. Cei mai mulți minoritari se găsesc la Istanbul și Izmir.

Prezentarea este eșalonată până la 13 Mai.

Istanbul, 2 (Rador). — Corespondentul agenției „D. N. B." transmite:

Primele două transporturi de evacuați pe socoteala statului au părăsit Joi Istanbulul cu vaporul, indreptându-se spre Marea Neagră.

Din cele 2000 de persoane ce se inscriseseră pentru aceste două transporturi și primiseră bilete fără plată, numai 600 s'au prezentat la plecare, restul renunțând de a fi evacuate în Anatolia.

ION C. BRĂTIANU

de I. LUGOSIANU

In Memoriile Regelui Carol I, se pot ceti, la data de 24 Februarie (18 Martie) 1867, rândurile următoare: „Prințul se consultă asupra situației parlamentare cu I. Brătianu, care acum, ca și mai înainte, îi este cel mai simpatic din toți bărbații de Stat ai țării și în care se încrede mai mult de cât în oricare altul. Brătianu e de părere (era vorba atunci, după demisia ministrului Ion Ghica, ca Domnitorul să recurgă la o formație pur liberală) că un minister compus numai din elemente liberale n'ar putea să existe cu Camera actuală; deoarece însă bugetul trebue votat și pentru aceasta e neapărată nevoe de Cameră, trebue să se primească în cabinet și elemente conservatoare moderate. Și față de străinătate un așa numit minister roșu ar avea o poziție grea; pretutindeni ar fi întâmpinat cu neincredere".

Mărunta notiță cotidiană, dar cât de plină de înțeles! In insemnarea fugară a unei zile de criză politică, Ion C. Brătianu apare sub pana Domnitorului lui, cu toate secretele succesului său istoric: puterea lui de seducție, care îi atrage simpatiile; încrederea, care-i aduce încredere; patriotismul cinstit, care-l face să pună interesul țării mai presus de interesul partidului său; realismul cuminte, care știe să calculeze fără întârziere reacțiunile actelor politice folositoare sau dăunătoare Statului român.

O jumătate de veac se împlinește de când acest mare Român aparține neamului întreg fără deosebire; de când a intrat în Pantheonul acelei nemuriri, la care au dreptul cei ce și-au servit țara cu o înaltă inteligență politică și cu un devotament fără pereche.

Brătianu a aparținut acelei mari generații de bărbați de Stat, cari au dat României unirea, independența, dinastia și regatul, cari au pus temeliile desvoltării ei moderne și cari au pregătit țara pentru unirea cea mare visată, înfăptuită prin luptă și jertfă și jertfită fără luptă, dar al cărui ideal rămâne deapururi azi și mâine, ca și eri, în inima tuturor Românilor.

Generația lui Ion C. Brătianu și-a dat ca misiune să facă o țară apuseană unită și neatârnată, din două provincii răsăritene dezunite și vasale; să înzestreze România cu instituțiile politice, economice și culturale, care la acea epocă reprezentau cele mai înalte cuceriri ale civilizației europene. Opera lor de peste o jumătate de veac a fost rodnică și plină de strălucire. Țara lor era mică, dar ei au fost mari. Au toți dreptul la dragostea, admirația și respectul nostru. Dacă destinul lui Brătianu a fost mai înalt ca al celorlalți, explicația nu trebue căutată în slăbiciunile generației lui de tovarăși de luptă sau de adversari, ci în realismul lui politic, în puterea lui de organizare și cu deosebire în neînfrânta lui voință, care a pus de partea lui timpul, evenimentele și oamenii și care știa să ia după împrejurări înfățișarea simpatiei irezistibile sau a autorității nediscutate.

Un destin mare, care se realizează, este de cele mai multe ori o ideie de tinerețe, care se desvoltă la epoca maturității cu vigoarea invincibilă, care o impune contimporanilor. Toate ideile maturității politice a lui Ion C. Brătianu le găsim în germene în neostenita și curagioasa lui tinerețe.

Adept al liberalismului romantic de la jumătatea secolului trecut, el i-a dat într'o acțiune politică de cincizeci de ani organizarea realistă, care a făcut din doctrina liberală cea mai puternică realitate a vieții noastre politice la sfârșitul secolului al 19-lea și la începutul secolului nostru. Prieten și admirator al economistului Bastiat, el a căutat să traducă în realitate doctrina liberalismului economic, care domina atunci lumea apuseană, înzestrând țara cu instituțiile financiare și economice trebuincioase, inspirându-i încredere în propriile ei puteri și contribuind printr'o muncă stăruitoare de patru decenii, continuată de urmașii lui, la crearea acelei clase mijlocii românești, care reprezenta o evoluție sănătoasă a politicii noastre sociale și constituia o operă serioasă și temeinică de românizare a vieții noastre economice.

Pornit de la individualismul revoluției din 1848, el introducea în viața politică internă românească instituțiile regimului reprezentativ al apusului întemeiate pe ideia libertății, dar realismul lui înțelegător a veghiat ca excesul de libertate să nu dăuneze ordinii și abuzul ordinii să nu dăuneze libertății.

In politica externă, bazat pe principiul naționalităților, care a fost marea ideie a secolului, Brătianu a pus la originea acțiunii lui necesitatea unei națiuni românești unitare, independente și puternice și și-a desfășurat în acest cadru străduințele lui diplomatice, fie că a fost vorba de reglementarea chestiunii Orientului, hotărîtoare pentru soarta tânărului Stat român, fie că a fost vorba despre raporturile României cu Rusia țaristă sau cu Austria.

Reprezentant al unei țări mici, Brătianu a știut să folosească cu îndemânare și cuminţenie celace în politica Marilor Puteri putea fi util intereselor țării lui. Câtă vreme Napoleon al III-lea a avut în Europa rolul precumpănitor, care făcea din acest protagonist al principiului naționalităților aliatul necesar și natural al tuturor țărilor dornice să-și înfăptuiască unitatea, el a folosit cu pricepere tot sprijinul, pe care-l putea da țării Impăratul Franței. Când după războiul franco-german din 1870-71, echilibrul forțelor europene s'a modificat adânc și realitățile continentale s'au transformat, atribuind Germaniei rolul din ce în ce mai mare, pe care l-a jucat în Europa, el a făcut cu loialitate politica externă a Domnitorului său, care rămânea timp de aproape trei decenii și politica necesară a țării.

După cincizeci de ani, liniile mari ale politicii lui Ion C. Brătianu corespund încă nevoilor superioare și permanente ale țării. Această trăinicie a unei politici este secretul bărbatului de Stat, care a știut să fie cu vigoare omul epocii lui și care, sub aparențele schimbătoare ale evenimentelor, a înțeles cu pricepere și a slujit cu pasiune interesele durabile ale țării sale.

Comemorarea frumosului bătrân cu părul și barba cărunte, al cărui portret impodobia, în vremea copilăriei noastre, pereții atâtor case românești, e sărbătorită azi cu respect de toți aceia pentru care cinstirea trecutului înseamnă pregătirea viitorului și un gând pios din toate unghiurile țării va însoți pelerinajul, care aduce omagiul său lui Ion C. Brătianu, în liniștea senină a casei istorice și a dealurilor înverzite de la Florica.

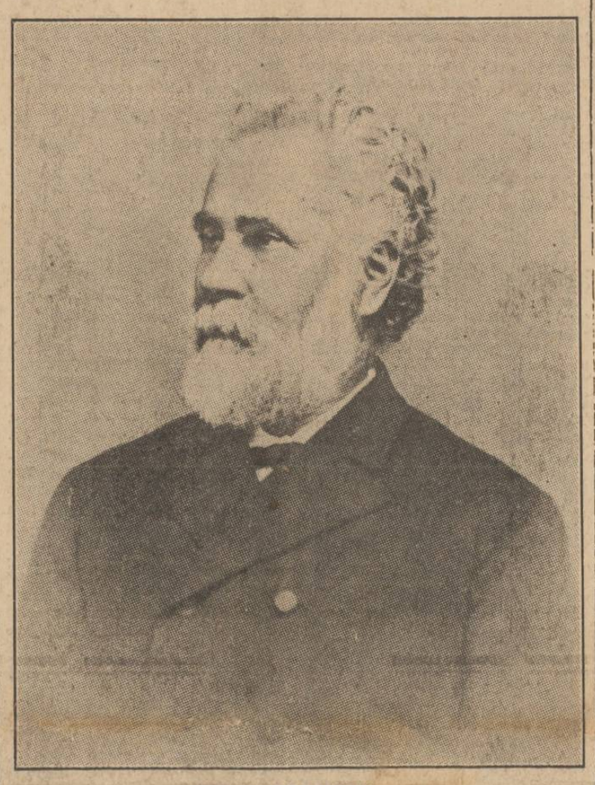

ION C. BRATIANU

Interpretarea și complectarea decretelor-legi
privitoare la trecerea proprietăților rurale evreești în patrimoniul statului

D. general Ion Antonescu, conducătorul statului și președinte al Consiliului de miniștri, a dat eri, următorul decret-lege pentru interpretarea și completarea decretelor-legi nr. 3347, publicat în Monitorul Oficial din 5 Octombrie 1940 și nr. 3810, publicat în Monitorul Oficial din 17 Noembrie 1940;

SECȚIA I
BUNURI CARE AU INTRAT IN PATRIMONIUL STATULUI

ART. 1. — Dispozițiunile articolului 3 al decretului-lege din 5 Octombrie 1940, se interpretează în sensul că au intrat în patrimoniul Statului și fermele.

ART. 2. — Dispozițiunile articolului 1 punctul b, din decretul-lege din 17 Noembrie 1940 se interpretează în sensul că au intrat în patrimoniul statului și brutăriile, instalațiunile de prelucrat paste făinoase sau orice alte industrii anexe ale morilor.

SECȚIA II
BUNURI CARE TREC IN PATRIMONIUL STATULUI

ART. 3. — Trec deasemeni în patrimoniul Statului dela data prezentului decret-lege următoarele bunuri aparținând evreilor:

a) Fabricile industriale de spirt, de spirt din vin, rafinăriile de alcool de orice fel, distileriile de categoria întâia și a doua calificate astfel de legea monopolului alcoolului;

b) Cazanele de orice categorie pentru fabricarea rachiului și țuicei;

c) Fabricile de produse și substanțe medicamentoase;

d) Drepturile de orice fel asupra subsolului dacă aparțin proprietarului evreu al suprafeței;

e) Materialele lemnoase de ori ce fel aparținând proprietarului sau exploatatorului pădurii sau industriei forestiere, în orice fază de prelucrare și fără deosebire, după cum se află în pădure, în depozite sau în curs de transport.

Calificarea evreilor și procedura trecerii acestor bunuri în patrimoniul Statului se va face conform decretului-lege nr. 842 din 27 Martie 1941.

ART. 5. — Bunurile prevăzute în articolele de mai sus trec în patrimoniul Statului împreună cu terenul din jurul lor, construcțiunile, instalațiunile, liniile de căi ferate, mijloacele de transport de orice natură, uneltele, întregul lor inventar viu și mort, precum și stocurile de produse și materii prime.

ART. 6. — Statul prin subsecretariatul de stat al românizării, colonizării și inventarului va putea cere pentru simulațiune anularea oricărui contract încheiat după data de 17 Noembrie 1940, prin care evreii au instrăinat materialele lemnoase.

Faptul de a fi vândut un material lemnos sub prețul curent al pieței constituie prezumția că contractul este simulat. Anularea se va cere comisiei centrale de judecată de pe lângă Centrul național de românizare.

In termen de 15 zile dela data prezentului decret-lege se vor depune la subsecretariatul de stat al românizării, colonizării și inventarului toate contractele prin care evreii au vândut materialul lemnos.

SECȚIA III
DISPOZIȚIUNI FINALE ȘI TRANZITORII

ART. 7. — Contractele intervenite între proprietarii neevrei ai bunurilor prevăzute de articolul 3 din prezentul decret-lege și locatarilor evrei se anulează pe data publicării prezentului decret-lege.

Contractele intervenite între foștii proprietari evrei ai bunurilor mai sus prevăzute și locatarilor neevrei sunt respectate, Statul substituindu-se în drepturile fostului proprietar evreu.

ART. 8. — Obligațiunea depunerii actelor și declarațiunii în condițiunile și sub sancțiunile prevăzute prin legea din 28 Martie 1941, incumbă proprietarilor evrei ai bunurilor arătate prin articolele de mai sus în termen de 30 zile, dela data publicării prezentului decret-lege.

ART. 9. — Asociații neevrei vor putea răscumpăra la valoarea stabilită de C. N. R. drepturile asociaților evrei, cu răspunderea nelimitată din Societățile cari au avut bunuri ce au trecut în patrimoniul Statului pe baza prezentului decret-lege. Cererile de răscumpărare vor fi înaintate C. N. R.-ului în termen de trei luni dela data publicării prezentului decret-lege. Asociații neevrei, cumpărători ai drepturilor evreești, sunt obligați a plăti C. N. R.-ului cheltuelile de administrație și cele de investiție făcute în timpul administrării bunurilor.

Societățile astfel românizate vor fi socotite că nu au fost niciodată evreești.

(Continuare în pagina 2-a)

ION C. BRĂTIANU ȘI LIBERTATEA

„O libertate sfântă! Tu, prin care omul se simte creator și semenul lui Dumnezeu, fiindcă ești o cădere comună la amândoi; Tu care faci toată fericirea, moralitatea și sublimitatea omului; Tu, îngerul protector al tuturor oamenilor și popoarelor ce voesc să se apropie de modelul sublim și să meargă pe calea Domnului, fii de acum înainte sufletul României și steaua luminoasă ce o va conduce la glorie și la fericire".

(Nr. 1 din „Republica Română", Paris, 1851).

Un decret pentru construirea unor uzine de aviație în Spania

Madrid, 1 Mai (Rador). — Un decret, apărut Joi în „Monitorul Oficial", prevede construirea unor uzine de aviație pentru fabricarea avioanelor de luptă.

In expunerea de motive se arată că naționalizarea intervenită imediat după terminarea războiului civil a pus temeliile creării unei industrii aeronautice, care este una din cele mai mari necesități pentru securitatea și independența Spaniei. Crearea unei industrii naționale de avioane intră în cadrul programului de apărare națională.

D. von Papen
a plecat la Ankara

Berlin, 2 (Rador). — *Din cercurile politice berlineze se anunță că d. von Papen, ambasadorul Reichului la Ankara, a plecat din nou la postul său.*

ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE A M. S. REGINA ELENA

M. S. REGINA ELENA

Ziua de naștere a M. S. Regina Elena e un nou prilej pentru poporul român să-și manifeste nedezmurita și respectuoasa dragoste cu care înconjură Dinastia. Omagiile de venerație ale țării întregi se adresează Celei care stă lângă fiul Său, Regele nostru, Celei care știe cât de adânci și de sincere sunt sentimentele românismului întreg.

Deși serbarea oficială este în ziua de 21 Mai — cu prilejul zilei numelui — totuși și cu prilejul aniversării nașterii, ca totdeauna, țara întreagă roagă Cerul să-I dea M. Sale toate vrerile sufletului Său.

TELEGRAMELE OMAGIALE TRIMISE DE D. GENERAL ANTONESCU M. S. REGELUI ȘI AUGUSTEI SALE MAME

Iată telegramele trimise de d. general Ion Antonescu, conducătorul statului, M. S. Regelui și M. S. Regina Mamă Elena:

MAJESTAȚII SALE REGELUI

In numele Țării, al Guvernului și al meu personal, Vă rog să primiți, Majestate, cele mai respectuoase urări de ziua Marei Majestății Voastre Mame, urându-Vă ca Domnia Măriei Voastre să fie gloria Țării și bucuria Majestății Sale Regina Elena.

GENERAL I. ANTONESCU

*

MAJESTATII SALE REGINA ELENA

Țara, Guvernul și cu mine respectuoși înaltelor virtuți ale Majestății Voastre, Vă roagă să primiți în această zi sfântă pentru Majestatea Voastră și mare pentru întreaga noastră Țară, expresiunea simțămintelor de admirație, credință și iubire pe care Vi le păstrăm.

GENERAL I. ANTONESCU

Ion C. Brătianu
și problema evreiască

La congresul dela Berlin — despre care scriem și în celelalte articole în legătură cu comemorarea lui Ion Brătianu — Waddington a cerut și Puterile mari europene au fost de acord, ca recunoașterea independenței și a numelui de România să fie condiționată de modificarea art. 7 din Constituție care prevedea că „numai străinii de rituri creștine pot dobândi împământenirea".

In atmosfera naționalistă, în acea vreme când pericolul evreesc abea începuse să devină îngrijorător, această favoare acordată unora cari de abea poposiseră în țară a stârnit un val de amărăciune și de revoltă.

Zadarnic Ion Brătianu lămurea pretutindeni, cum reese din „Deutsche Zeitung" (1877):

„Sunt evrei de naționalitate rusească, de calitatea cea mai rea. Din zece contravenitori la impozite, nouă erau evrei. Fiecare evreu din clasa de jos se declară, îndată ce are un conflict cu autoritatea locală, supus austriac. Avem la noi evrei ce au venit din afară, pentru a scăpa de conscripția militară... Nu vreau ca România să devină un refugiu de răi cetățeni. Intoleranța religioasă, atât mie, cât și țării mele, este ceva necunoscut".

Zadarnică și neținută în seamă a fost alarma țării întregi însuflețită de pleiada de oameni mari ai vremii, pentru că, scrie istoricul N. Iorga:

„Totuși intervențiile străine, hrănite de elementele evreești bogate din țară, nu se opriră. In 1878, ele puseră condiția recunoașterii independenții, câștigată cu jertfele de sânge ale țării, și grămădiră umilinți asupra României independente, care nu se putea sinucide, dând politicește jumătate din ea în puterea evreilor moldoveni, dispunând de capitaluri și uniți într'o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiți de respectul față de drepturile populației întemeietoare a statului".

Insuși Petre Carp, care socotea, profetic, că problema evreiască „este o chestiune care nu se poate deslega în mod unilateral" declara în Parlament:

„Dacă este vreo putere care crede că tratatul dela Berlin va putea fi aplicat în cât să dăm în bloc drepturi tuturor evreilor trebue să răspundem că nu se va găsi nici un ministru care să facă aceasta".

Stat tânăr, slab, fără sprijin din afară, România a trebuit să cedeze și, cu 13 voturi contra 9 și 2 abțineri, Parlamentul a votat legea prin care se naturalizau 833 evrei cari făcuseră războiul, iar pentru ceilalți rămânea deschisă calea încetățenirilor individuale.

Proporțiile pe cari le-a luat la noi problema evreiască, numărul covârșitor de mare al celor veniți în țară după unire, ne-au dus la situația dramatică pe care statisticile și cifrele oficiale o zugrăvesc în mod categoric, demonstrând că n'am știut să înțelegem avertismentele răspicate ale celor din marea pleiadă naționalistă dela 1878.

Prevederea lui Petre Carp e pe cale să se împlinească: neputând rezolvi la vreme în mod unilateral problema evreiască, vom adopta soluțiile noulor orânduiri europene, cu atât mai mult cu cât noi avem întâietate în ce privește proporția numerică a „indezirabilor" cari trebue să ne părăsească.

CITIȚI IN CORPUL ZIARULUI:

AGRAVAREA CONFLICTULUI DINTRE ANGLIA ȘI IRAK.

DECRETELE PENTRU INFIINȚAREA CENTRULUI NAȚIONAL DE ROMANIZARE ȘI REORGANIZAREA SUBSECRETARIATULUI DE STAT AL ROMANIZARII, COLONIZARII ȘI INVENTARULUI.